

Гигантътъ неможа нищо да каже, — силата на младия шивачъ го изуми. Но той не се задоволи само съ този опитъ; избра другъ камъкъ и го хвърли въвъ въздуха тѣй силно, че не бѣ възможно да се види докждѣ отиде.

Добрѣ, приятелю, каза шивачътъ, но все пакъ камъкътъ ще трѣбва да падне нѣкждѣ. Вижъ, сега пакъ азъ ще хвърля единъ, който нѣма никога да падне. Той си пхна ржката въ джеба, извади врабчето и го мѣтна нагорѣ въ въздуха. Лишеното до това врѣмѣ отъ свобода врабче, хвъркна и, като разпери крилца, изчезна отъ погледа имъ.

— Е, какъ ти се вижда това, другарю, кажи де? — попита шивачътъ. —

— Разбрахъ, ти хвърляшъ много-добрѣ, отговори гигантътъ. Сега искамъ да видя дали можешъ да мъкнешъ голѣма тежестъ така лесно, както можешъ да хвъргашъ.

Той заведе шивача при единъ грамаденъ джбъ, поваленъ на земята. „Хайде, каза му гигантътъ, ако ти си толкова силенъ, както се показвашъ, помогни ми да занесемъ това дърво до гората.

— О, на драго сърдце, отговори младиятъ човѣкъ. „Натовари коренетѣ върху раменѣтъ си, а на мене остави клонетѣ и листата — тѣ сж потежки“. Гигантътъ нарама коренетѣ, а младиятъ хитрецъ лекичко седна наединъ клонъ, безъ да бжде забѣлѣзанъ отъ гиганта.

Той и не подозираше даже, че, освѣнъ дървото, мъкне подире си и шивача.

Нашиятъ приятелъ се чувствуваше нездържано веселъ; той започна да подсвирква и да си пѣе:

„До три ми шивачи атове яхнали,

„Атове яхнали, свѣта обиколили...“